

Forfatning, saa skal I faae No", saa vil det tvertimod være at skabe Farer at gaae ind paa denne Forfatning. Det er ikke mig, der siger det. Jeg har lært det af dem, der meest have forsvaret den og meest have raadet til at faae den igjennem; thi de have sagt: „Faae den igjennem og den vil skabe den Uro, der behøves til at komme bort fra et Fællesskab i Forfatningen.“

Premierministeren: Forsaavidt den ærede Talers Foredrag vedrører mig, kan det ikke foranledige mig til anden Dyring end at bede Enhver om at læse, hvad jeg har sagt.

Frolund: I det Foredrag, som den ærede Kultusminister holdt, godtgjorde han efter min Opfattelse slet ikke Nødvendigheden af denne nye Bestemmelse for Hs. Majestæt Kongen. Han kaldte det en Opdagelse, der var gjort. Jeg nægter ikke, at der i det Udkast til Fællesforfatningen, som foreligger, er forskellige Opdagelser at gjøre, som ikke strax falde i Sinene, saa selv om det virkelig var en Opdagelse, saa var det hverken Roes eller Dadel. Hvad de Grunde angaaer, som Ministeriet i Reglen betjener sig af mod os, som vil sige Nei til de Fordringer, som her opstilles, saa er det jo en Henviisning til Forordningen af 26de Juli og til Rigsraadet. Dette er jo en beqvem Stilling at indtage, men Regjeringen respeciterer den ikke selv; thi den har jo ikke optaget Alt fra Forordningen af 26de Juli, hvilket jo forresten ogsaa er meget godt. Med Hensyn til Rigsraadet da skal jeg bemærke, at jeg skulde tage meget feil, om der ikke i Rigsraadets Comitèes Betænkning, som jo er offentliggjort (jeg har den ikke ved Haanden) gjøres opmærksom paa dette Punkt, som jeg her har tilladt mig at bringe under Forhandling og der havde altsaa Ministeriet, dersom det ikke var dets Hjertens Lyst at sætte det ind, havt Leilighed til at lade det gaae ud.

Mourad: Jeg troer, at det er urigtigt af den næstforegaaende Taler (Tscherning), naar han ved at neblægge en saa energisk Protest imod, at han skulde handle paa en vis

Maade, søler til: „Jeg lader de Andre handle paa den Maade“. Det er urigtigt saaledes for sig selv at ville gjøre gjældende alene at være i Besiddelse af Storind og ædel Handlemaade, og derimod lade de „Andre“, de, som have en fra vor egen afvigende Mening, handle anderledes og af andre Bevæggrunde. Den ærede Rigsdagsmand er her kommen med en Historie om, hvorledes at Kronen og Kongen skulde have havt en ganske anden Plan end den, Ministeriet her har fremlagt for os. Det er senere blevet oplyst for os, af hvad Betskaffen det er, som han her saaledes er kommen til os med; det er blevet oplyst her af en gammel, god Ven af ham, den høitæredede Udenrigsminister, hvem det blev overdraget at danne Ministeriet, at denne aldeles foreløbig meddeelte ham sine Tanker om Stillingen og om, hvad der skulde sættes igjennem, idet han udbad sig af ham at ville bringe det i Form. Det er dette, som den ærede Rigsdagsmand siger er „Kronens“, „Kongens“ Plan; det er dette, som han nu har betjent sig af for at gjøre gjældende, at der i Regjeringens øverste Sphære skulde være Anskuelse, der vare aldeles afvigende fra Ministeriets. Det er det Lys, som idetmindste er kommet til at skinne for mig ved, hvad der er fremsført af den ærede Rigsdagsmand og Udenrigsministeren.

Jeg kan ikke nægte, at det, der her er fremsført med Hensyn til §§ 14 og 15, ikke har staaet saa meget for mig som latterligt, som det snarere har gjort mig ondt. De første Røster, der have høvet sig imod Bestemmelserne i disse Paragrapher, vare de samme, som i 1848 sagde, at Kongen ikke var fri. Det er en egen Stilling saaledes at ville stille sig paa Thronen og derfra bedømme, om ikke Kongen gaaes for nær ved en eller anden Bestemmelse; men hvem er det, som det maa paaligge i den Henseende at paasee Kronens Interesse? Det er Hs. Majestæts Raadgivere, — og at Kongens Billie i den Henseende ikke skulde kunne sættes igjennem, hvis han havde en fra Ministeriet afvigende, det er Noget, som Ingen skal faae mig til at troe. Det er meget smukt saaledes her at staae op som Kongens, Kronens og Thronens